Lumi és a mumus a fáskamra mögött

A fáskamra mögül suttogás hallatszik. Három mezei egér a kert mumusáról beszél, Lumi pedig a fáskamra sarkánál hallgatja őket.

Halloween estéjén a nagymama megkérte Lumit, hogy hozzon gyertyát a fáskamrából a töklámpásokba. Odakint már alkonyodott, ezért a nagymama meggyújtotta Luminak a kis lámpást.

A fáskamra előtt nagy, sáros tócsa állt a délelőtti esőtől. Lumi nem figyelt, és belelépett. Attól kezdve a zöld vászoncipője minden lépésnél cuppogott. Luminak tetszett ez a hang, ezért lépett még egyet, csak hogy újra hallja.

A fáskamrában levette a gyertyákat a polcról, és a táskájába tette. Ahogy kilépett, suttogást hallott. A fáskamra mögül jött.

Lumi megállt. Ki suttog ott ilyenkor?

Egy kicsit félt, de tudni akarta, ki az. Letette a lámpást az ajtó elé, hogy senki ne lássa meg a fényét. Aztán lábujjhegyen, nagyon lassan odalopakodott a fáskamra sarkához, hogy a cipője ne cuppanjon, és kilesett.

Még éppen látta, hogy a fáskamra mögött három mezei egér búj ik össze. Egymást ijesztgették.

„Láttátok?”, suttogta az egyik. „Itt járt a kert mumusa!”

„Milyen volt?”, kérdezte a legkisebb.

„Kerek, sárga és világít!”

Lumi megborzongott. Talán a hold? Felnézett az égre, de a hold még nem kelt fel.

„És akkora, mint egy tök!”, mondta a második egér. „És cuppog, ahogy jár!”

A legkisebb egér remegő hangon ismételte: „Kerek, sárga és világít, és cuppog…”

Lumi közelebb hajolt, hogy jobban halljon. A cipője nagyot cuppant.

„Hallottátok? Itt van!”, cincogta ijedten az első egér.

Senki nem mozdult. Lumi sem.

„Az előbb bement a fáskamrába”, suttogta végül a második egér. „A mi házunkba. Most hogyan megyünk haza?”

Lumi lenézett a sáros cipőjére. Aztán hátranézett: a fáskamra ajtaja előtt ott világított a lámpása. Végül végignézett magán. Kerek volt, és sárga.

Gyorsan a szája elé tette a kezét, hogy el ne nevesse magát. A kert mumusa ő maga volt!

Az egerek miatta nem mertek hazamenni. Lumi tudta, hogy ha előlép, megijednek tőle. Mégis nagy levegőt vett, visszament a lámpásért, és kilépett a fáskamra mögé.

„Ne ijedjetek meg!”, mondta. „Én vagyok a kert mumusa.”

Az egerek visítva szétszaladtak, és bebújtak a magas fűbe. Lumi úgy megijedt a visítástól, hogy hátraugrott, és a cipője akkorát cuppant, mint még soha.

Aztán leguggolt, és letette maga mellé a lámpást, hogy jól lássák.

„Én vagyok az, Lumi”, mondta halkan. „Ne haragudjatok, nem akartalak megijeszteni.”

A fűből kikukucskált a legkisebb egér. Meglátta Lumi arcát a lámpás fényében, és elkerekedett a szeme.

„Tényleg Lumi!”

Erre a másik kettő is előmerészkedett.

„Akkor te vagy a kert mumusa?”, kérdezte a legkisebb.

„Kerek, sárga és világít”, felelte Lumi, és felemelte a lámpást. Aztán toppantott egyet, és a sáros cipője nagyot cuppant.

Az egerek a hasukat fogták nevettükben.

„Most már haza mertek menni?”, kérdezte Lumi.

„Most már igen”, felelte a legkisebb egér. „Amíg nem tudtuk, ki vagy, te voltál a kert mumusa. Most már csak Lumi vagy.”

„Én is féltem egy kicsit”, vallotta be Lumi. „Amíg csak a suttogásotokat hallottam, nem tudtam, kik vagytok.”

„Tőlünk féltél?”, kérdezte a legkisebb egér, és büszkén kihúzta magát. Tőle még soha senki nem félt.

Aztán mind a hárman beszaladtak a fáskamrába. Lumi elindult hazafelé a gyertyákkal, és még hallotta, ahogy a legkisebb egér odabent suttogja: „Kerek, sárga, világít… és Lumi a neve.”

vége

Beszélgessetek róla

A mese végén megkérdezheted a gyermekedtől:

1. Mit gondolsz, miért féltek az egerek a kert mumusától?
2. Mi kellett ahhoz, hogy Lumi kilépjen a fáskamra mögé, és megmutassa magát?
3. Volt már olyan, hogy valaki megijedt tőled, pedig nem akartad? Mit csináltál?